בית משפט השלום בירושלים

ת"א 1840-07 ילנה קלוגין נ' ד"ר מרק זרח ואח'

בפני כב' הסגן נשיאה כרמי מוסק

התובעת **ילנה קלוגין**
ב"כ עו"ד דורית פילו

נגד

הנתבעים **1.ד"ר מרק זרח**
2.קופת חולים מאוחדת

חקיקה שאוזכרה:

חוק ביטוח בריאות ממלכתי, תשנ"ד-1994

פסק דין

עניינה של תביעה זו ברשלנות רפואית של הנתבעים כאשר לטענת התובעת , ילנה קלוגין, החדיר נתבע מס' 1 ד"ר מרק זרח, התקן תוך רחמי למניעת הריון לגופה של התובעת כאשר בפועל הייתה מצויה בהריון. עקב פעולה זו נאלצה התובעת להפסיק את הריונה ונגרמו לה נזקים שונים.

רקע

1. התובעת ילידת 1971, נשואה ואם לארבעה ילדים.

2. הנתבע מס' 1 הינו רופא מומחה ליילוד וגניקולוגיה (להלן: "הנתבע" או "ד"ר זרח") והנתבעת מס' 2 הינה קופת חולים כמשמעה בחוק ביטוח בריאות ממלכתי, התשנ"ד-1994.

3. התובעת צרפה לתביעתה חוו"ד רפואית ערוכה בידי ד"ר דוד ב. ויס מומחה במחלות נשים וילוד (להלן: "חוות הדעת"). הנתבעים לא צרפו חוו"ד רפואית להגנתם.

4. ביום 2.5.2004 ביקרה התובעת אצל הנתבע כ- 10 חודשים לאחר שילדה את ילדה הרביעי.

נבו הוצאה לאור בע"מ nevo.co.il המאגר המשפטי הישראלי

5. התובעת השתמשה בעברה בהתקן תוך רחמי כאמצעי מניעה וביקשה להשתמש בו פעם נוספת.

6. הנתבע מסר לתובעת מרשם להתקן מסוג NOVA-T והזמין אותה לביקור נוסף לאחר יומיים להתקנת ההתקן.

7. ביום 4.5.2004 , הוחדר לרחמה של התובעת ע"י הנתבע התקן תוך רחמי.

8. ביום 31.5.2004 ביצעה התובעת בדיקת דם לגילוי הריון ותוצאת הבדיקה הייתה חיובית.

9. ביום 1.6.2004 פנתה התובעת והודיעה לנתבע כי היא בהריון וביום 6.6.2004 ביצע הנתבע בדיקת אולטרא סאונד לתובעת על פיה גיל ההיריון היה 10 שבועות.

10. לאור בקשת התובעת לסיים את ההיריון בשל הסכנות הכרוכות בהריון עם התקן תוך רחמי לעובר ולאם, הפנה אותה האחרון לוועדה להפסקת הריון במרכז הרפואי קפלן ברחובות.

ביום 13.6.2004 התובעת עברה גרידה והריונה הופסק.

טענות הצדדים

11. התובעת טוענת כי הנתבע התרשל בעצם החדרת ההתקן לרחמה בעת שהייתה בהריון.

12. בנוסף התרשל הנתבע בטיפולו בתובעת ועקב כך נאלצה לעבור הפסקת הריון. הליך הפסקת ההיריון מלווה בקושי מוסרי ודילמות קשות באי נעימות רבה, אשפוז והרדמה כללית עם כל הסיבוכים והסכנות הכרוכים בהליך ניתוחי.

13. לטענת הנתבעים, התובעת נכנסה להריון בלתי מתוכנן ובעקבות זאת פנתה להפסקתו באמצעות הפלה יזומה בניגוד להמלצת רופאיה ומכאן שאין כל קשר בין ההפלה לבין ההתקן שהותקן ברחמה ע"י הנתבע.

14. אין מחלוקת בין הצדדים שהתובעת הגיעה לנתבע ובקשה ממנו להתקין ברחמה את ההתקן לאחר שכבר הייתה בהריון.

דיון

16. התובעת ילדה את בנה הרביעי ביום 6.7.2003.

17. כחמישה שישה חודשים לאחר הלידה החלה התובעת מקבלת וסת סדירה כל 25-26 ימים כאשר כל וסת נמשכה בין 5 ל-6 ימים.

נבו הוצאה לאור בע"מ nevo.co.il המאגר המשפטי הישראלי
D:\Documents\Documents\Work\קבוצת סימני ערך\דורית פילו\פסקי דין\SH-07-1840-840.doc

18. לקראת חודש אפריל 2004 הבחינה התובעת כי הוסת שהייתה אמורה להופיע מאחרת בשבוע ימים ואולי אף יותר ולפיכך ביום 2.5.2004 פנתה לנתבע. מטרת פנייתה הייתה התקנת התקן תוך רחמי למניעת הריון (להלן: "בדיקה ראשונה").

19. עלפי עדותה של התובע היא השתמשה בעבר בהתקן תוך רחמי (3 פעמים) וביקשה והשתמש בו פעם נוספת.

20. התובעת הייתה כ-10 חודשים לאחר לידה, לא השתמשה באמצעי מניעה כלשהם והניקה.

21. אין מחלוקת עובדתית כי ביום 2.5.2004 הייתה התובעת בהריון.

22. מהתיעוד הרפואי בתיקה הרפואי של התובעת עולה כי מועד הוסת האחרון שלה היה ביום 22.4.2004.

23. אין ספק כי לאור העובדה שהתובעת הייתה בהריון בביקור הראשון הרי שלא קיבלה וסת ביום 22.4.2004 ולכן הרישום של מועד הוסת האחרונה שגוי, וגרסת התובעת כי זהו התאריך בו היית האמורה הוסת להופיע מתיישבת עם ההיגיון.

24. התובעת אשר חששה כי היא בהריון בשל האיחור בווסת טוענת כי העלתה חששות אלו לפני הנתבע וכי האחרון בדק אותה ערך בדיקת PAP והזמין אותה לביצוע החדרת ההתקן כעבור יומיים.

25. בחקירתו הנגדית אישר הנתבע כי לצורך נטילת משטח פאפ יש להשתמש בספקולום (להלן: "בדיקת PS"). התובעת העידה כי הנתבע בדק אותה עם מכשיר (ראה עמ' 64 , 66 לפרוטוקול) ולכן סברה כי הנתבע בדק את חששה כי היא בהריון. בעדותו בבית המשפט אישר הנתבע כי המכשיר אליו התייחסה התובעת הוא הספקולום (ראה בעמ' 90 לפרוטוקול).

26. לא מצוין בתיעוד הרפואי כי התובעת עברה בדיקה וגינאלית ואולטרא סאונד בביקור הראשון. כמו כן לא נשלחה לביצוע בדיקות דם.

27. לאחר ביצוע בדיקת הפאפ, הודיע הנתבעת לתובעת כי הכול תקין ונתן לה מרשם להתקן תוך רחמי מדגם NOVA-T ואמר לה לקבוע תור נוסף בסמוך.

28. מכיוון שהתובעת השתמשה בהתקן מס' פעמים בעבר, הפנתה את תשומת לב הנתבע כי נהוג בארץ מוצאה כי ההתקן יוחדר בסמוך לווסת. תשובתו של הנתבע לעניין זה הייתה כי אין כל בעיה לבצע את הפעולה כבר כעת.

29. מכאן שלו הייתה אומרת התובעת לנתבע כי מועד הוסת האחרונה שלה היה ב-22.4.2004, כפי שטוען הנתבע, הרי במועד הבדיקה הראשונה , 11 ימים לאחר

נבו הוצאה לאור בע"מ nevo.co.il המאגר המשפטי הישראלי

הוסת, לא סביר כי התובעת הייתה מעלה את הטענה כי בארץ מוצאה מחדירים את ההתקן בסמוך לווסת.

30. התמונה המצטיירת מהעדויות שהוצגו לפני היא כי התובעת הגיעה בפעם הראשונה לנתבע על מנת להתקין התקן תוך רחמי למניעת הריון.

31. הנתבע ערך לתובעת בדיקת פאפ, אולם לא ביצע בדיקה וגינאלית או אולטרא סאונד.

32. התובעת הודיעה לנתבע כי היא מקבלת וסת סדירה (תועד בתיקה הרפואי של התובעת) וכי בחודש אפריל חל עיכוב בווסת, אולם הנתבע לא ביצע כל בדיקה לתובעת על מנת לשלול הריון לפני החדרת ההתקן למניעת הריון.

33. התובעת סברה כי כאשר בוצעה בדיקת הפאפ בוצעה גם בדיקה וגינאלית וכי התוצאה הייתה תקינה ואין היא בהריון.

34. לאור נתונים אלו, פנתה התובעת ורכשה את ההתקן התוך רחמי.

35. בחוות הדעת של ד"ר ויס בעמ' 9 נכתב:

"כא. אחת מהוראות [הוריות] הנגד המוחלטות [Absolute contra indications] היא היות האישה – בה עומדת להתבצע החדרת ההתקן התוך –רחמי- בהריון או אף בחשד שהיא בהריון.

באשר לכך, נכתב בספרו של Williams [3] ברשימת הוראות הנגד המוחלטות להחדרת ההתקן התוך רחמי כדלקמן:

"Pregnancy known or suspected " [הדגשה שלי-ד.ו].

זיצר וגולן [2] כותבים:

"ההתקן מוחדר לרחם על ידי רופא נשים, לאחר שווידא כי האישה אינה הרה, בסמוך לסיום הדימום הוסתי". [הדגשות שלי – ד.ו.].

36. גם בעלון המצורף להתקן נכתב כי אין להשתמש בהתקן במקרה של הריון או חשש להריון.

37. לאור האמור מרגע שנתבקש הנתבע להתקין התקן תוך רחמי ובנוסף לאור חששה של התובעת כי היא בהריון בשל האיחור בווסת מחובתו של הנתבע היה להפנות את התובעת לבצע בדיקות דם, דבר שלא נעשה בפועל (ראה עמ' 12 לחוות הדעת).

38. לא למותר לציין, כי מהרשומות הרפואיות עולה כי כלל לא בוצעה לתובעת בדיקה גניקולוגית טרם החדרת ההתקן. בדיקה שכזאת הייתה מדגימה הגדלה של הרחם דבר המעיד על הריון. (ראה בעמ' 13 לחוות הדעת)

נבו הוצאה לאור בע"מ nevo.co.il המאגר המשפטי הישראלי
D:\Documents\Documents\Work\קבוצת סימני ערך\דורית פילו\פסקי דין\SH-07-1840-840.doc

39. מהמקובץ לעיל הגעתי למסקנה כי הנתבע התרשל בכך שלא וידא לפני החדרת ההתקן כי התובעת אינה בהריון.

40. במסגרת ביקורה הראשון של התובעת אצל הנתבע, בדיקה ראשונה אחרי לידה, לא ערך הנתבע לתובעת בדיקה גניקולוגית לבדיקת הרחם. לו הייתה מבוצעת בדיקה זו היה מתגלה ממצא של רחם מוגדל דבר המהווה אינדיקציה להריון. כמו כן, לאחר שהתובעת סיפרה לנתבע כי לאחר הלידה יש לה וסת סדיר אשר בושש לבוא, היה על הנתבע לשלוח את התובעת לבצע בדיקות דם, דבר שלא נעשה.

41. ביום 4.5.2004 הגיעה התובעת לנתבע מטרה כי יחדיר לרחמה את ההתקן(להלן: "הביקור השני").

42. גם בבדיקה השנייה אין כל תיעוד כי הנתבע ביצע בדיקה גניקולוגית לתובעת.

43. בתצהיר עדותו הראשית העיד הנתבע כי התובעת הגיעה אליו לבדיקה השנייה, הוא התקין לה את ההתקן, מסר לה את ההוראות הכתובות המצורפות לערכה וביקש ממנה לקרוא אותן.

44. בתצהיר תשובות לשאלון שסומן ת/3 כותב הנתבע כי קודם להתקנת הטבעת הוא מבצע לתובעת בדיקת מישוש של הבטן, בדיקה וגינאלית, הנחת ספקולום ובדיקת גודל הרחם. בדיקות אלו לא מוזכרות בתצהיר עדותו ולא תועדו בתיקה הרפואי של התובעת.

45. לו היה מבצע הנתבע בדיקה וגינאלית ובודק את גודל הרחם, הרי שלאור העובדה שהתובעת הייתה בהריון עוד במועד הבדיקה הראשונה, הרי שבבדיקה השנייה, לכל המאוחר, היה מתגלה ההיריון והחדרת ההתקן הייתה נמנעת.

46. בנוסף, אין ברשומות הרפואיות טופס "הסכמה מדעת" עליו נדרשת המטופלת לחתום בטרם החדרת ההתקן לרחמה.

47. עלפי מוצג ת/2 ההנחיה להחתמה על טופס "הסכמה מדעת" נכנסה לתוקף ביום 1 במאי 2004 מכאן שביום 4.5.2004 היה על הנתבע להחתים את התובעת על טופס "הסכמה מדעת", דבר שלא נעשה.

48. אשר על כן אני מוצא שהנתבע התרשל גם בבדיקה השנייה כאשר החדיר את ההתקן מבלי שביצע בדיקה וגינאלית ובדיקה לגודל הרחם של התובעת ובכך שלא החתים את התובעת על טופס "הסכמה מדעת" וזאת למרות שהתובעת השתמשה בהתקן שלוש פעמים לפני המקרה נשוא תיק זה.

נבו הוצאה לאור בע"מ nevo.co.il המאגר המשפטי הישראלי

49. ביום 31.5.2004, לאחר שהתובעת החלה לחוש תופעות הריוניות פנתה לרופא משפחה שהפנה אותה לבצע בדיקת דם. תוצאת בדיקת הדם הייתה כי התובעת בהריון.

50. ביום 1.6.2004, יום לאחר שגילתה שהיא בהריון, פנתה התובעת לנתבע ויידעה אותו בממצאי הבדיקה (להלן: "הבדיקה השלישית").

51. הנתבע הסביר לתובעת כי ניתן להמשיך בהריון כסדרו ואין כל חובה לבצע הפלה.

52. לטענת התובעת, בבדיקה השלישית אמר לה הנתבע כי ניתן להמשיך את ההיריון עם ההתקן, ואילו הנתבע טוען מנגד כי אמר שניתן להוציא את ההתקן ולהמשיך בהריון ללא כל סיבוך.

53. כאשר נבחן את האירועים שאירעו בפועל, נגלה כי הנתבע ידע בבדיקה השלישית שהתובעת בהריון וכי ההתקן נמצא ברחמה. אם לטענתו אפשר היה להמשיך בהריון ללא כל סכנה וסיבוך ובלבד שההתקן יוצא, הרי שלא ברור מדוע לא פעל בהתאם והוציא את ההתקן באותו מועד.

54. מכאן שגרסתה של התובע מתיישבת עם ההיגיון שאכן הנתבע סבר כי ניתן להמשיך בהריון עם ההתקן והתובעת נשלחה לביתה.

55. לאחר שבדקה התובעת את העניין הבינה כי יש דעות הסוברות כי הריון עם התקן מסוכן לאם ולעובר.

56. ד"ר ויס מתייחס לעניין בחוות הדעת בעמ' 15 כדלקמן:

"לב. אף אם סבר ד"ר זרח כך, שטמה היה עליו להביא בפני הגב' קלוגין את דעות הנגד להיות הריון עם התקן תוך רחמי. שכן תמימות הדעים עם דעתו שלו באשר לכך, אינה "לפחות" [וזאת בלשון המעטה] אחידה.

באשר לכך, להיות הריון עם התקן תוך רחמי נאמר בספרו של Williams כדלקמן:

" A device within the pregnant uterus may be dangerous for the women and her fetus" [ההדגשה שלי – ד.ו]"

57. לא למותר לציין כי ד"ר ויס העיד כי ניתן להסיר את ההתקן אם רואים את ה"חוט" (ראה בעמ' 17 לפרוטוקול) ולטענת הנתבע החוט נראה עד שבוע 14 וניתן היה להוציא את ההתקן ולהמשיך בהריון כסדרו וגם אם לא רואים את ה"חוט" ניתן לאתרו ולהוציאו (ראה בעמ' 121 לפרוטוקול). ד"ר ויס העיד כי לו חפצה הייתה התובעת להמשיך בהריון ניתן היה להוציא את ההתקן ולהמשיך בהריון ללא כל סיכון או סיבוך (ראה בעמ' 44 לפרוטוקול) , ואולם ולמרות עדותו של הנתבע לפרוטוקול בעמ' 119 כי הוא רצה לשכנע את התובעת שלא לעשות הפלה הרי שאין בתיעוד הרפואי כל התייחסות לעניין ה"חוט", אין תיעוד של המלצה לגבי

נבו הוצאה לאור בע"מ nevo.co.il המאגר המשפטי הישראלי

הוצאת החוט שאז ניתן היה להמשיך בהריון תקין ואין תיעוד בנוגע לסhרובה של התובעת להוציא את ההתקן.

58. לדידה של התובעת האינפורמציה בנוגע לאפשרות של הוצאת ההתקן והמשך הריון תקין כkל לא נמסרה לה ולכן לא נלקחה בחשבון.

59. לעתים' כאשר קיימת מחלוקת באשר לפעולות שנקט הרופא, והאם היו בהן כדי התרשלות, יש חשיבות רבה לבדיקת הרשום הרפואי.

60. בתי המשפט ראו בהעדר רישום רפואי מספיק כמעיד על התנהגות רשלנית ועל רשלנות במתן הטיפול הרפואי כאשר קבעו כי "**רשלנות רפואית מתגבשת כבר מעצם חוסר ניהול תקין של רישומים רפואיים שחייבים בהם הרופאים המטפלים במוסדות הרפואיים השונים. מקרה כזה הוא אחד מרבים בהם העדרו של רישום מסודר של מהלך המחלה ושל הטיפול בה פוגע לא רק בקביעת ממצאים לאחר האירוע, כי אם בראש ובראשונה בטיפול הנאות בחולה עצמו בזמן אמת**". היינו העדר רישום רפואי יכול להעיד על התרשלות הרופא במתן הטיפול ולהעביר את נטל הראיה.

61. בתי המשפט, ראו בהעברת הנטל במצב זה, כעניין של מדיניות שתביא <u>להקפדה על רישום רפואי מלא.</u>

62. לעניין זה ראה **ב<u>ע"א 789/89 עמר נ. קופת חולים פ"ד מו</u> (1) 712:**

"(1) מחדל ברישום מונע מהתובע ומבית המשפט ראיה אותנטית בעלת משקל. במצב זה עוברת החובה על הרופא או על המוסד שבו ניתנו השירותים להוכיח את העובדות, שיכלו להתבהר מתוך הרישומים הרפואיים ובכך להעלות הסבר המנקה אותם מאחריות (721 ב-ג, ה).

13(ייתכנו אף מקרים בהם יחויבו הרופא או המוסד לפצות חולה שניזוק- אם עקב אי- ניהול רישומים נאותים נגרם לו גם #נזק ראייתי# בכך שנמנע ממנו להוכיח את תביעתו *832 ה/#

נבו הוצאה לאור בע"מ nevo.co.il המאגר המשפטי הישראלי

63. ולענייננו, על רופא סביר לדאוג לרישום רפואי מלא בעת הטיפול . אי ניהול רישומים מלאים ותקינים עשוי לפגוע בטיפול הנאות בחולה בזמן אמת וזאת בהתחשב בגרסתו של הנתבע לגבי הרישומים במקומות נפרדים בשל אילוצי התוכנה.

64. שוכנעתי' לאור חוסר ההתאמה בין העדויות ותיק המרפאה ובין המסמכים הרפואיים שהוצגו והאמור בהם' כי מדובר בהעדר רישום ראוי ומכאן המסקנה היא כי יש להעדיף את גרסת התובעת וכי הנתבע התרשל.

65. ביום 6.6.2004, (להלן: "הבדיקה הרביעית") לאחר שהחליטה התובעת לאור הסכנה שבהריון עם התקן כי יש ברצונה לסיים את ההיריון, פנתה פעם נוספת לנתבע.

66. בבדיקה הרביעית ביצע הנתבע לתובעת בדיקת אולטרא סאונד ראשונה ומצא כי היא בשבוע עשירי להריונה. מכאן המסקנה הבלתי נמנעת כי התובעת בבדיקה הראשונה הייתה בשבוע החמישי להריונה.

67. בבדיקה הרביעית הנתבע הפנה את התובעת לוועדה להפסקת הריון במרכז הרפואי קפלן ברחובות.

68. התובעת עברה את הליכי הוועדה, ביניהם פגישה עם עובדת סוציאלית אשר על פי התיעוד שוחחה עימה גם על פתרונות חלופיים, ובסופם אישרה הוועדה את הפסקת ההיריון.

69. ביום 13.6.2004 בוצעה הפסקה ההיריון.

70. טוענת התובעת כי למרות שלא רצתה להיכנס להריון ומטרה זו הובילה אותה מלכתחילה לנתבע הרי שאם הייתה יודעת שהיא בהריון לא הייתה פועלת להפסקתו.

71. הנתבע טוען כי ניתן היה להמשיך בהיריון ללא סכנה או סיבוך מעבר לסכנות ה"רגילות" שבהריון תקין אולם התובעת לא הייתה מעוניינת בהמשך ההיריון.

72. עד לנקודה זו ניתן לקבוע כי הנתבע התרשל בכך שלא שלח את התובעת לבצוע בדיקות דם ולא ביצע בדיקה וגינאלית לתובעת בכדי לוודא כי אין היא בהריון לפני החדרת ההתקן, וזאת למרות שהתובעת ידעה אותו כי יש לה איחור בווסת וכן כי לא נטלה אמצעי מניעה כלשהם.

73. הנתבע התרשל בכך שלא החתים את התובעת על טופס "הסכמה מדעת" לפני שהתקין ברחמה את ההתקן.

74. הנתבע העיד בתצהיר עדותו הראשית כי על פי הפרקטיקה הרפואית ניתן להתקין את ההתקן עד היום ה-12 לווסת (סעיף 23 לתצהירו). על אמירה זו חזר גם בעדותו

נבו הוצאה לאור בע"מ nevo.co.il המאגר המשפטי הישראלי

בבית המשפט בעמ' 100 לפרוטוקול, ואולם בפועל הנתבע התקין לתובעת את ההתקן ביום ה-13 לווסת (שלכאורה קיבלה) , דבר המנוגד אפילו לגרסתו.

75. מכאן שגם במועד החדרת ההתקן התרשל הנתבע ועל אחת כמה וכמה כאשר התובעת כלל לא קיבלה וסת ביום 22.4.2004.

76. נשאלת השאלה האם קיים קשר סיבתי בין התרשלותו של הנתבע ובין הנזק.

77. הנתבעים לא צרפו חוות דעת רפואית להוכחת טענות שברפואה.

78. חוות הדעת של ד"ר ויס קובעת כי היריון עם התקן תוך רחמי מסוכן לאם ולעובר ויש להפסיקו. חוות הדעת לא מתייחסת לעובדה כי התובעת הייתה בשבוע 10 להריונה וניתן היה להוציא את ההתקן ולהמשיך בהריון תקין.

79. לאור האמור הרי שהימצאותו של ההתקן ברחם בזמן הריון הינו דבר מסוכן ויש בו כדי להוות סיבה להפסקת הריון יזומה. מכיוון ששוכנעתי כי האופציה של הוצאת ההתקן והמשך ההיריון לא הוצגה לפני התובעת ע"י הנתבע אלא המשך היריון עם ההתקן. לפיכך הוכח קיומו של קשר סיבתי בין התרשלותו של הנתבע ובין הנזק.

80. אין מחלוקת כי הנתבע עבד אצל הנתבעת מס' 2 ומכאן שבהיותה מעסיקתו וכן מזמינת השרות עבור התובעת שהייתה אחת ממבוטחיה הרי שהיא נושאת באחריות ישירה למעשיו של הנתבע.

הנזק

81. <u>הוצאות רפואיות לעבר</u> – לאור הפסקת ההיריון נגרמו לתובעת הוצאות שונות כגון רכישת ההתקן מיותר, החדרת ההתקן, תשלום לוועדה, והוצאות מעקב רפואי לאחר הפסקת ההיריון. חלק מההוצאות כוסו במסגרת חוק הבריאות ע"י קופת החולים ולכן אני קובע לתובעת סכום גלובלי בסך 2,000 ₪.

82. <u>נסיעות ועזרת הזולת לעבר</u> – בהליך הפסקת ההיריון נדרשה התובעת להגיע ולעמוד לפני הוועדה להפסקת הריון בבית החולים קפלן ברחובות. יום בדיקות לפני ביצוע ההליך

ואשפוז ביום ביצוע ההליך עד למספר שעות לאחריו. כן טוענת התובעת כי חזרה לביקורת לבית החולים. התובעת נסעה מביתה בקרית ארבע לבית החולים ברחובות וזקקה לליווי ולעזרת הזולת לפני ואחרי ביצוע הפסקת ההיריון. אני קובע לתובעת פיצוי גלובלי בראש נזק זה של 6,000 ₪.

83. <u>הוצאות רפואיות ונסיעות לעתיד</u>- התובעת לא הוכיחה כל נזק עתידי וכן מחוות הדעת של ד"ר ויס לא עולה כי קיים נזק כזה. מכאן שאיני פוסק לתובעת פיצוי כלשהו בראש נזק זה.

נבו הוצאה לאור בע"מ nevo.co.il המאגר המשפטי הישראלי

84. כאב וסבל – בשל רשלנותו של הנתבע נאלצה התובעת לעבור הליך של הפסקת הריון.

הפסקת הריון כרוכה בקושי מוסרי ונפשי וכן בסיכונים הכרוכים מביצוע פעולה רפואית תחת הרדמה כללית. יחד עם זאת, יש לקחת בחשבון שהתובעת הייתה בשבוע 10 להריונה, הפעולה הכירורגית של הפסקת הריון אינה מסובכת אלא פשוטה יחסית במונחים רפואיים והראיה כי הפרוצדורה בוצעה בקלות וללא כל סיבוך.

בנוסף יש להתחשב בעובדה כי התובעת לא רצתה להיכנס להיריון נוסף ולכן פנתה לנתבע במטרה להתקין אמצעי מניעה וכי למרות הדילמה המוסרית והנפשית הקשה לא פנתה לקבל ייעוץ מקצועי נוסף לפני הפסקת ההיריון, שאז הייתה מגלה כי בשבוע 10, אם ניתן לראות את ה"חוט", ניתן להוציא את ההתקן ולהמשיך בהריון תקין. כמו כן מהתיעוד הרפואי עולה כי האפשרויות החלופיות הוצעו לה ע"י העובדת הסוציאלית ועדיין בחרה התובעת להמשיך בהליך של הפסקת ההיריון.

מכיוון שעל פי עצתו של הנתבע להמשך הריון עם התקן ברחמה בחרה התובעת לסיים את ההיריון בגלל הסיכונים הכרוכים במצב זה לאם ולעובר, אני מוצא כי יש לפצות את התובעת בסכום של 100,000 ₪ בגין ראש נזק זה.

פסק הדין ע"א (ת"א) 1624/96 **לוי נ' מולכו ואח'** שצויין בסיכומי התובע אינו רלוונטי היות ובמקרה שלפני לא נקבעה לתובעת נכות רפואית.

סוף דבר

85. התובעת פנתה לנתבע על מנת שהאחרון יתקין ברחמה אמצעי למניעת הריון. התובעת השתמשה בעברה באמצעי של התקן תוך רחמי וביקשה להשתמש בו פעם נוספת.

86. הנתבע התרשל בכך שלמרות שהתובעת הודיעה לו שיש חשש שהיא בהריון לא בדק לפני החדרת ההתקן כי התובעת אינה בהריון.

87. משהוחדר ההתקן והתגלה כי התובע היא בהיריון נאלצה התובעת לעבור הפסקת הריון ולא להמשיך את ההיריון עם התקן ברחמה.

88. אני קובע כי הנתבעים חבים כלפי התובעת ביחד ולחוד בפיצוי בסך של 108,000 ₪.

89. הנתבעים יישאו בנוסף בשכ"ט עו"ד בסך 21,000 ש"ח בצרוף מע"מ כחוק וכן בהוצאות המשפט לרבות עלות חוות הדעת

90. כל הסכומים יישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום מתן פסק הדין ועד לתשלום בפועל.

ניתן היום, ד' אב תש"ע, 15 יולי 2010, בהעדר הצדדים.

נבו הוצאה לאור בע"מ nevo.co.il המאגר המשפטי הישראלי

כרמי מוסק 54678313-1840/07

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

נבו הוצאה לאור בע"מ nevo.co.il המאגר המשפטי הישראלי